

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/110/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6413210619
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6413210619.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a sudkýň JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobkyne: I. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XXX, v konaní právne zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní o zaplatenie 310,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10C/122/2013 - 158 zo dňa 30. 01. 2018, takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalovaného proti výroku II. rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10C/122/2013 - 158 zo dňa 30. 01. 2018 o d m i e t a .

II. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10C/122/2013 - 158 zo dňa 30. 01. 2018 v zostávajúcich výrokoch I., III. a IV. p o t v r d z u j e .

III. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 310,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne z tejto sumy od 04. 10. 2013 do zaplatenia, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol. Výrokom III. priznal žalobkyňi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a výrokom IV. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za žalobu vo výške 18,50 Eur. Okresný súd rozhodoval o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré mal žalovaný na jej úkor získať plnením žalobkyne zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď úver v dôsledku absentujúcich zákonných náležitostí bol bezúročný a bez poplatkov, žalobkyňa takýmto spôsobom uhradila žalovanému sumu celkom 660,- Eur, pričom predmetom úverovej zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 350,- Eur. Sumu 310,- Eur teda zaplatila bezdôvodne. Okresný súd po vykonanom dokazovaní považoval za nesporné, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným, ako veriteľom, zmluvu o úvere, na základe ktorej jej žalovaný poskytol úver v sume 350,- Eur. Tento sa zaviazala vrátiť spolu s poplatkom vo výške 310,- Eur, spolu 660,- Eur v 11 mesačných splátkach po 60,- Eur mesačne. Z formulároveho hľadiska išlo o formulárovú zmluvu, vopred pripravenú, bez možnosti zmeny jeho obsahu. Poukázal na to, že v príslušnom poličku zmluva obsahovala prehlásenie žalobkyne, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania. Tiež prehlásila, že sumu 350,- Eur použije na pracovnú cestu. Súd po vykonaní dokazovania na posúdenie, či išlo o úverovú zmluvu, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy a či sa na ňu vzťahujú aj ustanovenia Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch dospel k záveru, že žalobkyňa pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupovala v pozícii spotrebiteľa a žalovaný v pozícii veriteľa, preto sa na právny vzťah založený uvedenou zmluvou

vzťahuje právny režim Zákona o spotrebiteľských úveroch. Zistil, že v čase uzavretia zmluvy o úvere žalobkyňa nebola zamestnaná, nevykonávala žiadne povolanie ani podnikanie, a teda žalovaný jej nemohol úver na výkon povolania poskytnúť. Aj keď dal za pravdu žalovanému v tom, že je dôležitý účel, na aký bol úver poskytnutý a nie na aký dlžník prostriedky použil, poukázal na § 2 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. v tom, že ho treba chápať v širšom zmysle, išlo o definíciu spotrebiteľa pre potreby jeho odlišenia od situácie, kedy do úverového vzťahu s veriteľom vstupovala fyzická osoba v rámci svojej „obchodnej činnosti“, čo zákon definoval slovami povolanie alebo podnikanie a naostatok, nie celkom presne, ešte aj slovom zamestnanie. Účel úveru vystupuje do popredia v tomto smere výraznejšie v situácii, keď je poskytovaný formou hotovostnej pôžičky, ako v tomto prípade, a ktorej skutočné použitie veriteľ v podstate nemá možnosť nijako ovplyvniť, na rozdiel od úveru v pravom zmysle slova, ktorým veriteľ neposkytuje finančné prostriedky priamo dlžníkovi, ale v jeho prospech tretej osobe. Vo vzťahu k účelu Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z., ktorým je ochrana fyzickej osoby v prípade, že koná v rámci svojej „neobchodnej“ činnosti, niet dôvod odlišne chápať pojem spotrebiteľa od jeho definície v zákone č. 129/2010 Z. z. a definície obsiahnutej v § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Okresný súd teda právny vzťah založený zmluvou o úvere považoval za vzťah, na ktorý sa vzťahuje právny režim Zákona o spotrebiteľských úveroch. Zároveň konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje žiadnu z náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. j/ (údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov), písm. f/ (doba trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru) a písm. i/ citovaného zákonného ustanovenia (uvedenie úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru). Vzhľadom na toto zistenie dospel k záveru, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. Po zistení, že žalobkyňa zaplatila okrem sumy poskytnutého úveru 350,- Eur navyše sumu 310,- Eur, rozhodol s poukazom na § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) tak, že uložil žalovanému povinnosť túto sumu žalobkyňi zaplatiť. O úroku z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 OZ a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., a to odo dňa 04. 10. 2013, keď odpis žaloby bol žalovanému doručený dňa 03. 10. 2013 a žalobkyňa nepreukázala, že by žiadala žalovaného o vrátenie žalovanej sumy skôr. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) so zohľadnením úpravy článku 4 odsek 1 a 2 Základných princípov CSP s tým, že žalobkyňa bola neúspešná len v pomerne nepatrných častiach, a preto za spravodlivé považoval priznať jej plnú náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému. Z dôvodu, že žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v konaní oslobodená od súdnych poplatkov, s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok zo žaloby neúspešnému žalovanému.

2. V zákonom stanovenej lehote napadol žalovaný rozsudok okresného súdu s poukazom na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP tvrdiac, že súd prvej inštancie rozsudok nedostatočne odôvodnil, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolateľ poukázal na povinnosť súdu odôvodniť rozhodnutie stručne, jasne a výstižne tak, ako to vyplýva z Civilného sporového poriadku. Ďalej poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je potrebné považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Účastníkom sa totiž odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov.

4. K posúdeniu zmlúv o úvere poukázal na v zmluve výslovne určený účel uzatvorenia zmluvy - povolanie, a preto má za to, že dlžníčka je vyňatá spod statusu spotrebiteľa. Žalobkyňa prehlásila, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania a navyše podpísala aj dodatok o tom, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky použije na pracovnú cestu a využije ich len na uvedený účel. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý a nie na aký účel žalobca finančné prostriedky naozaj použil. Žalovaný je povinný preukázať, na aký účel boli peňažné prostriedky poskytnuté. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21. 02. 2017 sp. zn. 14Co/975/2015, kde odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že „dôkazné bremeno zaťažovalo žalobkyňu v situácii, ak predložená kópia zmluvy o úvere obsahovala v písomnej forme zachytené prehlásenie ňou osobitne podpísané, že finančné prostriedky jej boli poskytnuté na výkon zamestnania“. Strany sa v zmysle všeobecných podmienok poskytnutia úveru dohodli na tom, že vzťahy sa budú spravovať režimom Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), ide o zmluvu o úvere podľa § 490 a nasl. ObZ, preto ani iný zákon na tento vzťah nemožno aplikovať,

inak by to bolo v rozpore so zákonom, pretože dlžníčka nemienila použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom, vzťah je obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem na ochranu spotrebiteľa nie je namieste. Preto je bezpredmetné skúmať, či zmluva o úvere obsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Akcentuje dobrú vôľu žalovaného v tomto vzťahu v tom, že pokiaľ dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD C-464/01 vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG). Pokiaľ teda žalobkyňa v zmluve o úvere uviedla aj podpísala, že poskytované peňažné prostriedky sú na účel výkonu jej povolania, treba chrániť dobrú vieru žalovaného a žalobcovi nepriznať právne postavenie spotrebiteľa. Obdobne vec posudzovala aj Slovenská obchodná inšpekcia v rozhodnutí sp. zn. P/0355/01/2012, v ďalšom poukazuje na konkrétne rozhodnutia všeobecných súdov (Krajský súd v Žiline, Krajský súd v Banskej Bystrici, resp. Okresný súd Žiar nad Hronom). Vytýka súdu prvej inštancie, že neuviedol jediné tvrdenie na podporu svojho rozhodnutia, z akého dôvodu posúdil zmluvu ako spotrebiteľskú aj napriek tomu, že dlžníčka sa jasne zaviazala, že ide o úver vzatý za účelom povolania. Žalovaný predložil listinné dôkazy, ktoré toto potvrdzujú, žalobca nepredložil jediný dôkaz o tom, že by bol úver vzatý za spotrebným účelom a aj napriek tomu sa súd priklonil na stranu žalobkyne.

5. Žalobkyňa prostredníctvom splnomocnenej advokátskej kancelárie v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu označila tvrdenia žalovaného v odvolaní za nesprávne. Predovšetkým poukázala na to, že v odvolaní absentuje rozsah, v akom odvolateľ napáda rozsudok, chýba teda náležitosť odvolania podľa § 363 CSP a odvolací súd takéto odvolanie odmietne, pokiaľ v odvolacom konaní pre túto vadu nemožno pokračovať.

6. Pokiaľ by sa odvolací súd s takýmto posúdením nestotožnil, k ďalším odvolacím námietkam uvádza: K posúdeniu zmluvy o úvere má za to, že v tomto prípade ide o zrejmu reálnu zmluvu, nakoľko pri samotnom podpise došlo k odovzdaniu peňazí. Aj napriek snahe žalovaného účelovo zaradiť tento vzťah pod režim Obchodného zákonníka (pre spotrebiteľa prísnejšieho), je tento potrebné posudzovať bez ohľadu na označenie zmluvy podľa jeho obsahu a nie formy. Tento zmluvný vzťah v každom prípade treba subsumovať pod normy občianskeho práva. K samotnej zmluve poukazuje na to, že každý jej odsek je nápadne až krajne nevyvážený a postavený v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Je zrejmé, že žalobca ustanoveniam zmluvy o úvere bez príslušného vzdelania, prípadne skúseností, nemôže rozumieť a vyčítať z nej všetky pre neho plynúce následky. Predmetnú zmluvu je preto potrebné posúdiť v závislosti od jej obsahu a objektívneho posúdenia postavenia zmluvných strán. Je bežnou praxou žalovaného, že pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv má snahu označiť povinného ako podnikateľský subjekt, a pokiaľ to nie je možné, účelovo zaškrtnúť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov ako zamestnanie, resp. povolanie, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Pokiaľ ide o osobitný podpis, ktorý má vyjadriť súhlas s účelom použitia finančných prostriedkov, spotrebiteľ nemá, ani nemôže mať vedomosť o právnych následkoch podpísania takejto formulky. Aj preto je potrebné účel použitia finančných prostriedkov skúmať z objektívneho hľadiska. Súdny pri posudzovaní týchto zmlúv posúdili obdobné úverové vzťahy ako spotrebiteľské a nevyhnutne tak aplikovali ustanovenia právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Konkrétne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. 04. 2015 sp. zn. 3M Cdo/14/2014, v ktorom uviedol: „ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne predpisy založené pred jeho účinnosťou“. V súvislosti s tým poukazuje na jeden z atribútov Civilného sporového konania a právneho štátu, a to zásadu právnej istoty, v zmysle ktorej strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. Navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdiť.

7. Žalovaný v replike na vyjadrenie žalobcu zdôraznil, že žalobkyňa prehlásila celkom šesťkrát, že si úver berie na účely povolania. Preto konanie žalobcu považuje za absolútne ľahostajné a v záväzkovom práve neprípustné. Žalovaný konal v dobrej viere, že žalobcovi sú známe jednotlivé zmluvné podmienky vychádzajúce z kontraktnej praxe so žalobcom, a preto ľahostajnosť žalobcu nemôže byť na ujmu žalovaného. Právnu ochranu spotrebiteľa nemožno bezvýnimčne aplikovať na všetky prípady, kde je spolukontrahentom fyzická osoba. Poukázal v tejto súvislosti na konštantnú judikatúru týkajúcu sa predmetnej problematiky - uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18CoE/313/2016-47 zo dňa 31. 05. 2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21. 02. 2017 sp. zn.

14Co/975 /2015, a ďalšie rozsudky Krajského súdu v Bratislave, resp. Okresného súdu Bratislava IV. Uvádza, že žiadnym spôsobom nepopiera potrebu aplikácie ustanovení na ochranu spotrebiteľa, táto však tiež nie je bezbrehá. Spotrebiteľom môže byť výlučne fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci svojej podnikateľskej, obchodnej alebo profesijnej činnosti. Rovnaký výklad smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách prijal aj Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-541/99 v spojení s C-542/99. Žalovaný má za to, že princíp contra preferentem upravený v ust. § 54 Občianskeho zákonníka nie je vhodné na daný prípad aplikovať. Žalobca totiž v tomto prípade poukázal na údaje týkajúce sa osoby dlžníka, tieto boli vložené do zmluvy dlžníkom a nejde o nejednoznačné ustanovenia zmluvy vopred naformulované žalovaným. Tvrdenia právneho zástupcu žalobkyne vo vyjadrení k odvolaniu označuje za účelové a bezpredmetné. Navrhuje preto zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Právny zástupca žalobkyne v duplike poukázal na absenciu zákonom predpísaných náležitostí odvolania. Tiež v nej vyjadril nesúhlas s tvrdeniami žalovaného, podľa ktorých zmluvné strany svoj vzťah podriadili režimu Obchodného zákonníka, naviac že žalobkyňa prevzala úver za účelom zamestnania/povolania. Žalobca nesúhlasí s názorom žalovaného v tom, že by súd nesprávne zistil skutkový stav a nesprávne posúdil vec. Je presvedčený o tom, že predmetné zmluvy majú všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy, pritom spotrebiteľskými zmluvami sú všetky zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka a všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Predmetný vzťah vznikol medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijal úver na spotrebu, ide teda o typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy, je preto náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach. Nevýhodnejšie zmluvné klauzuly oproti zneniu Občianskeho zákonníka by sa dostali do rozporu s ust. § 54 ods. 1 OZ, podľa ktorého „spotrebiteľovi sa ani inak nesmie zhoršiť jeho postavenie.“ Pokiaľ ide o osobitný podpis žalobcu, zopakoval svoje tvrdenie, že tento nemohol bez príslušného vzdelania posúdiť následok takejto zmluvnej klauzuly, túto podpísal v dobrej viere a súhlasil so všetkými podmienkami, ktoré mu boli predložené zástupcom žalovaného, aby získal finančné prostriedky. Vôbec nebol poučený o účele tejto časti v predmetnej zmluve. Žalobca vôbec nepovažoval za vážne vybratie niektorého z ponúkaných účelov a spoliehal sa na pokyny zástupcu žalovaného, ktorý prezentoval účel využitia finančných prostriedkov ako okrajovú súčasť zmluvy bez výrazných následkov vybratia ktoréhokolvek políčka. Tvrdenie žalovaného o tom, že žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky slúžili na účel výkonu zamestnania, resp. povolania, je zavádzajúce a účelové. Bežnou praxou žalovaného pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv je snaha označiť povinného ako podnikateľský subjekt. A pokiaľ to nie je možné, tak účelovo označiť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania resp. povolania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Opätovne zdôraznil princíp právnej istoty, podľa ktorého strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, naviac musí byť naplnená dôvera v spravodlivé súdne konanie. Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16. 01. 2013 sp. zn. 6MCdo/9/2012, podľa ktorého princíp „neznalosť zákona neospravedlňuje“ musí ustúpiť dôležitejšiemu princípu, a to princípu ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej CSP), preskúmal vec v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario. Napadnutý rozsudok ako vecne správny a správne odôvodnený podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil vo výrokoch I., III. a IV., vo výroku II. odvolanie odmietol.

10. Po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a dôvodov odvolania, odvolací súd konštatuje, že odvolanie nie je dôvodné, odvolacie námietky nie sú spôsobilé prívodiť zmenu, resp. zrušenie napadnutého rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie po doplnení dokazovania v zmysle usmernenia odvolacieho súdu, po zrušení pôvodného rozsudku, vychádza z náležite zisteného skutkového stavu, je jasne a výstižne zdôvodnené po skutkovej stránke, rovnako správne a presvedčivo súd prvej inštancie vysvetlil aj svoje právne posúdenie veci. Konkrétne sa zameral

na posúdenie právneho vzťahu, ktorý vznikol medzi žalobkyňou a žalovaným so záverom, že ide o vzťah spotrebiteľský, na ktorý sa vzťahujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, dostatočne jasne a výstižne vysvetlil dôvod, pre ktorý považuje žalobkyňu za spotrebiteľku, tieto svoje zistenia uviedol najmä v odseku 7, 9, 16 až 19 napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa posúdením právneho postavenia žalobkyne a vzťahu, z ktorého vyplýva uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý je založený na konkrétnych zisteniach a podložený príslušnou právnou úpravou, navyiac aj súladný s prevažujúcou judikatúrou.

11. Prvá odvolacia námietka žalovaného založená na nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku a na jeho arbitrárnosti sa vzhľadom na konkrétnosti odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie javí ako prinajmenšom neprimeraná. Pokiaľ aj nesúhlasí odvolateľ s právnym posúdením statusu žalobkyne ako spotrebiteľky a následným právnym posúdením uplatneného nároku, nie je dôvodné tvrdiť nedostatočné odôvodnenie, resp. nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

12. Práve postavenie žalobkyne v danom zmluvnom vzťahu je zásadnou odvolacou námietkou žalovaného, ktorý argumentuje označeným políčkom účelu úveru (pre výkon povolania), ako aj samostatným prehlásením o tom, že peniaze žalobkyňa použije na účel pracovnej cesty. Súd prvej inštancie v tomto smere vykonal dokazovanie v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, konkrétne na pojednávaní dňa 30. 01. 2018, a to výsluchom samotnej žalobkyne. Aj z tohto dôvodu potom neobstojí ani tvrdenie žalovaného v odvolaní, že by žalobkyňa v tomto konaní neunesla dôkazné bremeno na svoje tvrdenie, že poskytnuté finančné prostriedky požadovala od žalovaného ako veriteľa na účely osobnej spotreby pre domácnosť, keďže v označenom čase bola na rodičovskej dovolenke s dieťaťom, nepracovala, nevykonávala žiadne povolanie, nebola zamestnaná a v žiadnom prípade nepodnikala. Pokiaľ aj žalobkyňa označila v zmluve políčko „povolanie“, zo žiadnych iných údajov nevyplýva, že by išlo o podnikateľku, resp. živnostníčku. Za takejto situácie prinajmenšom „zvláštne“ pôsobí dodatok k zmluve o úvere, v ktorom dlžníčka vyhlasuje, na čo použije poskytnuté finančné prostriedky. Vyvstáva otázka, na aký účel potreboval dodávateľ ako veriteľ takéto prehlásenie dlžníka vo forme dodatku k zmluve, ktoré je neoverované a navyiac v rozpore s objektívnou realitou. Správne sa za takéhoto stavu zameral súd prvej inštancie na objektívne posúdenie určenia účelu poskytnutého úveru tak, ako to odôvodnil v odsekoch 16 - 19 napadnutého rozsudku. Odvolací súd právne posúdenie veci súdom prvej inštancie považuje za správne a súladné vzhľadom na skutkové zistenia v tomto smere. Správne potom posúdil súd prvej inštancie aj žalobkyňou uplatnený nárok, vychádzajúc z toho, že vzhľadom na postavenie žalobkyne ako spotrebiteľky vzťahuje sa na daný úver zákon č. 129/2010 Z. z. a pretože zmluva neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j/ tohto zákona, je podľa § 11 ods. 1 písm. a/ bezúročná a bez poplatkov (tak, ako to vysvetlil okresný súd v odseku 20 a 21 napadnutého rozsudku). Nebola tiež sporná skutočnosť, že žalobkyňi bola poskytnutá suma 350,- Eur a žalovanému zaplatila celkom sumu 660,- Eur, preto súd správne rozhodol, keď s poukazom na ust. § 451 ods. 2 a § 456 Občianskeho zákonníka uložil žalovanému túto sumu žalobkyňi vydať, a to aj s príslušným úrokom z omeškania tak, ako uviedol súd prvej inštancie v odseku 23 - 25 napadnutého rozsudku, ktoré závery odvolací súd považuje za správne a tiež sa s nimi v celom rozsahu stotožňuje.

13. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odvolací súd potvrdil, považujúc ho za správne a náležite odôvodnené, vychádzajúce zo zásady úspešnosti v konaní.

14. Pretože žalovaný v podanom odvolaní napadol rozsudok v celom rozsahu, teda aj vo výroku II., kde súd vo zvyšku žalobu zamietol, odvolanie proti výroku II. s poukazom na ust. § 386 písm. c/ CSP odmietol, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému vo vzťahu k žalovanému odvolanie nebolo prípustné (pretože v tomto rozsahu bol úspešnou sporovou stranou).

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyňi priznal voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu s tým, že o ich výške bude rozhodnuté v súlade s § 262 ods. 2 CSP súdom prvej inštancie.

16. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).